

[Bertel Dahlgaard.]

overvejes endnu en gang, medens det endnu er tid, medens bygningen endnu står der, medens grundstenen endnu ikke er lagt til den nye bygning på den plads, som oven i købet så mange mener er valgt forkert.

Den højtærede minister synes at beklage, at jeg ikke havde rettet et angreb på den tidligere trafikminister, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup). Jeg må sige, at når den højtærede minister fremkom med denne halvvejs beklagelse, skyldes det måske, at ministeren ikke helt lagde mærke til det ordvalg, jeg anvendte; jeg sagde, at jeg ikke ville rette noget angreb på den tidligere minister. Deri lå ikke, at jeg mente, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup)s handlinger og tilladelsen ikke var angribelige, men mine udtalelser gik ud på og havde baggrund i den tanke, at nu kom det ikke an på at rette angreb eller fordybe sig i skader fra den daværende trafikministers side, nu kom det an på den kommende tid.

Hvis man imidlertid nu forskanser sig i den udgravning, der allerede er foretaget i Gyldenløvesgade, og siger som et sidste argument: vi har allerede gravet så dybt ned i jorden på denne plads. — hvor, som jeg siger, så mange har fortrudt at den nye bygning skal opføres — og når vi nu er kommet så dybt ned i jorden, er vi virkelig nødt til at bygge de otte etager op i luften, så må jeg hertil sige: så stands dog, inden det er for sent, og benyt udgravningen til den store garage, som savnes på denne plads!

Jeg har set, at den socialdemokratiske borgerrepræsentant Børge Jensen, som oven i købet siges at være gruppeformand, mener at kunne tillade sig et par uartigheder over for den tanke, at folketinget eventuelt beder kommunalbestyrelsen overveje en sag, hvor staten kommer til at betale mange millioner, fordi sagen ikke er behandlet ud fra samfundsøkonomiske hensyn, og hvor dette tillige kommer til at koste en institution lige så meget. Den af Børge Schmidt skrevne artikel, som jeg før omtalte, danner en behagelig modsætning til gruppeformandens uartigheder og mangel på ethvert sagligt argument, og jeg vil derfor gentage, hvad jeg sidst udtalte, at en henvendelse som den her foreslåede ikke indeholder nogen uven-

lighed over for Københavns kommune, men den bygger på den anden side på forventningen om, at Københavns kommune heller ikke i sin behandling af denne sag udviser uvenlighed over for sagligt begrundede anskuelser, som fremsættes i denne sal. Det ville, synes jeg, også umuligt kunne være i Københavns kommunes interesse. Som jeg sagde i min tale den 3. oktober: det ville ikke være heldigt, om stat og kommune ikke skulle kunne veksle ord om en sag, der er så omstridt også i hele offentligheden, og over for denne betragtning kan jeg ikke erkende, at den højtærede ministers indvendinger har nogen vægt. Her er jo ikke tale om, at man i henhold til det forslag til beslutning, jeg har stillet, anfægter kommunens juridiske ret til at træffe sin afgørelse, og derfor er der heller intet hold i det, når den højtærede minister siger, at det her drejer sig om en indgriben i det kommunale selvstyre.

Til den højtærede ministers udtalelser har jeg endnu et par bemærkninger. Ministeren sagde, at alene i kraft af, at kreditforeningen nu sidst havde modsat sig ruining, var det i virkeligheden heller ikke muligt at indtage en anden stilling. Det kan ikke være rigtigt. Der er ingen, der har udtalt sig imod, at Københavns kommune erhverver kreditforeningens bygning, og dersom kreditforeningen ikke ved en ruining vil bevare bygningen mod den fornødne erstatning, kan Københavns kommune selvfølgelig erhverve ejendommen, og efter hvad jeg kender til Københavns kommunes forhold, har den jo selv særdeles god brug for bygningen.

Lad mig endnu kun sige en ting, inden jeg slutter. Jeg går ud fra, at hvorledes denne sag end afsluttes, vil den have givet den fornødne anledning til, at der gennemføres ændringer i de beføjelser, ministeriet for offentlige arbejder hidtil har haft med hensyn til fordelingen af vejfondens midler. Det vil vel være rimeligt, at spørgsmålet om karakteren af sådanne ændringer optages til drøftelse med ministeren, og jeg er glad for, at den højtærede minister også udtalte, at han vare rede til at deltage i sådanne drøftelser. Formålet med sådanne ændringer må jo være, og deri kan jeg være enig med den højtærede minister, at nå frem til en ordning, der forener et vist indseende af